

καὶ ἡ ἀπώλεια, ἐὰν ὁ Ῥονάλδος ὑποκύψῃ. Ἀλλὰ οἱ νηπιῶται ἐνώρις γίνονται στρατιῶται· ὁ Ἀλλάν ἔχει τόξον καὶ ξίφος καὶ ἂν ὁ κύριός μου ἔδιδε διαταγὴν περὶ τούτου, δύο βέλη θὰ καθίστων ἴσῃ τὴν μοῖραν εἰς ἑκάτερον τῶν πολεμιστῶν. — Ὅχι, ὄχι, καὶ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς μου αὐτῆς, ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ· ἱκανὸν αἶμα ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, αἶμα λίαν τολμηρῶς χυθέν· μετ' ὀλίγον θὰ μάθωμεν, ἐὰν ἔρχονται ὡς φίλοι ἢ ὡς ἐχθροί.»

ΧΙΧ

Οἱ ξένοι ἐπλησίαζον πάντοτε· ἀλλ' ὅσον πλησιέστερον ἤρχοντο, τοσοῦτον τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν ἀπῆρσεν εἰς τὸν μονάρχην· πάντες εἶχον κακὴν ὄψιν, λαθραῖον βλέμμα καὶ ἀδιάφοροι ἀνεβλέποντο· ἐπροχώρουν μὲ βῆμα ἀσταθές καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχοντες κεκλιμένην πρὸς τὴν γῆν· οἱ δύο πρῶτοι ἦσαν καλῶς ἐνδεδυμένοι, φέροντες ἐνδυμασίαν ὀρεινῶν, ὑποδήματα καὶ σκοῦφον, ἐπενδύτην καὶ χιτῶνα· ἐπίσης τὰ ὅπλα αὐτῶν ἦσαν ὅπλα ὀρεινῶν, παραξιφίς, σπάθη, τόξον καὶ

γων αὐτῶν ἦτο ἀναμεμιγμένος καὶ ἡ κόμη αὐτῶν ἐν ἀταξίᾳ· ἀντὶ ὅπλων οἱ ἄθλιοι οὗτοι ἔφερον ῥόπαλον, πέλεκυν καὶ σπαθὴν ἐσχωριασμένην.

XX

Ἐπροχώρουν πάντοτε, καὶ πάντοτε ἐν σιωπῇ. «Εἶπατε τίνες εἰσθε, ἐκραύγασεν ὁ Βρούκης, ἄλλως σταθῆτε· ὅταν συναπαντῶνται εἰς τὰς ἐρήμους, δὲν διέρχονται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ὥς εἰς ἡρεμὸν τινα ὁδὸν πόλεως.» Πρὸς τὴν αὐστηρὰν ταύτην ἀπο-

βέλη· οἱ τρεῖς ἄλλοι, οἵτινες ἐβάδιζον ὀλίγον ὀπισθεν, ἐφαίνοντο κατωτέρας τάξεως· δέρματα αἰγὸς καὶ ἐλάφου ἐρριμμένα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν ἐπροφύλαττον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἀνέμου· εἶχον τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας γυμνοὺς, τὴν κεφαλὴν γυμνήν· ὁ πῶ-

στροφὴν οἱ Σκῶτοι ἐσταμάτησαν· ἐχαιρέτησαν ἀποτόμως καὶ βραχείως, ἀλλ' ἐφαίνοντο εὐγενεῖς μᾶλλον ἐκ φόβου ἢ ἐκ καλῆς θελήσεως. «Βαδίζομεν κατὰ τύχην, ὡς ἴσως καὶ σεῖς, ἀπῆντησαν, ριφθέντες ἐδῶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης καὶ εἴμεθα ἐτοι-